

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **"Sdružení – Občanská iniciativa Pankráče"**, se sídlem Bartákova 1108/38, 140 00, Praha 4, IČ: 72533242

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 2

za účasti: **Skanska Zeta Company, s.r.o.**, IČ: 248 18 712, se sídlem v Praze 8 – Karlíně, Křížíkova 682/34a

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.7.2016, č.j.: MHMP 1275895/2016, sp.zn.: S-MHMP 1402327/2015/STR/Fr,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo změněno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4, odbor stavební (dále také jen „*stavební úřad*“), ze dne 15. 4. 2015, čj. P4/050559/15/OST/JARY, sp. zn. P4/129138/10/OST/JARY, v tom, že do výroku bylo mj. doplněno, že námitky účastníků řízení (mj. žalobce) se zamítají, v ostatním bylo rozhodnutí potvrzeno. Ve správním řízení bylo pravomocně vyhověno

žádosti společnosti ČSAD Praha holding a.s. a umístěna stavba „Polyfunkční areál Reitknechtka“ na zde vymezených pozemcích v katastrálním území Nusle.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí, domáhaje se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, přičemž v žalobě vymezil tyto žalobní body, jimiž je soud při svém přezkumu vázán. Podle jeho názoru mělo proběhnout posouzení vlivů záměru na životní prostředí, aby byly řádně zhodnoceny kumulativní vlivy s ostatními záměry na dotčeném území. Závěr žalovaného a stavebního úřadu o neposuzování tohoto záměru je podle jeho názoru v rozporu se zákonem č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o posuzování vlivů“), a to ani ve znění účinném od 1. 4. 2015, kdy prvostupňové a napadené správní rozhodnutí bylo vydáno až po tomto datu. Uvedl, že mu bylo upřeno podat samostatné odvolání proti příslušnému záměru, který byl v době vydání napadeného rozhodnutí již 6 let starý, od doby jeho vydání pak došlo k řadě změn v území (výstavba dalších záměrů v území, zvýšení intenzity dopravy). Dále namítal, že záměr vznikl na základě nepřezkoumatelných a metodicky nesprávně pořízených podkladů a údajů, kdy Technická správa komunikací hl. ml. Prahy (dále také jen „TSK“) nikdy nezveřejnila metodiku stanovení obrátkovosti dopravní obslužnosti staveb (určení pomocí „vyhledání v databázi“, nikoliv o uplatnění matematické metody). Stanovení tohoto údaje se pak dále promítá do výsledků hlukové, rozptylové studie a studie vlivů záměru na zdraví obyvatel. Rovněž stejné výtky směřuje do stanovení počtu parkovacích stání.

[3] Konkrétněji k určení koeficientu obrátkovosti namítl, že ten není získáván žádným přezkoumatelným matematickým výpočtem nebo jiným metodicky a odborně podloženým postupem, ale dotazem do databáze TSK. Do databáze jsou postupně ukládány koeficienty obrátkovosti záměrů, pro které TSK zpracovával dopravní podklady. Pracovník TSK provede dotaz do databáze a na základě vyhledaných údajů provede vlastní úvahu, jaký koeficient má být použit. Pro takový postup nebyla TSK zveřejněna žádná metodika, na svých webových stránkách uvádí, že pro modelování používá balík programového vybavení PTV Vision. Tento modelovací nástroj může být jen tak přesný, nakolik jsou přesná jeho vstupní data, každý objekt má právě takový vliv na svoje okolí, jaký odpovídá jeho vstupům z okolí a výstupům do okolí. Pro posouzení vlivu stavby jsou zapotřebí dvě skupiny dat – dopravní parametry – data okolní silniční sítě, na kterou má stavba vliv, a data stavby popisující vliv stavby na okolní silniční síť. Data okolní silniční sítě zpracovává TSK na základě svých průzkumů, dopravních smyček a dopravních analýz. Data stavby určuje zadavatel posudku – stavebník na základě velikosti stavby a typu stavby (kdy stanoví i počet parkovacích míst).

[4] Dále nesouhlasí s výpočtem počtu parkovacích stání, kdy poukazuje na přílohu č. 2 vyhlášky hl. města Prahy č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy (dále také jen „OTPP“), a na str. 33 oznámení záměru z května 2010, kde oznamovatel záměru uváděl pro kanceláře koeficient 1 stání pro 35 m², u prodejní plochy 1 stání na 50 m². Oznamovatel tak použil vždy nejvyšší možný koeficient, pravděpodobně z toho důvodu, že vychází z nejnižšího možného počtu parkovacích stání.

[5] Žalobce pak dále namítá, že umístění záměru představuje další zatížení už tak nadlimitně zatíženého území.

[6] Žalobce pak dále žalobu doplnil podáním ze dne 26. 10. 2016, které označil jako doplnění žaloby. V žalobě uváděl, že napadené rozhodnutí mu bylo doručeno dne 9. 8. 2016. Je tak zjevné, že doplnění žaloby je provedeno po uplynutí zákonné dvouměsíční lhůty, proto k němu soud nebude při posouzení důvodnosti žaloby přihlížet.

[7] V řízení uplatňovala práva osoby zúčastněné na řízení společnost ČSAD Praha holding, a.s., která se k žalobě věcně vyjádřila. Oznámením ze dne 27. 3. 2018 tato osoba společně s osobou Skanska Zeta Projekt Company s.r.o. soudu bylo sděleno, že se tohoto postavení v řízení nově domáhá tato osoba. Soud tak nadále jako s osobou zúčastněnou na řízení jedná se společností Skanska Zeta Projekt Company s.r.o., aniž by o tom bylo nutné vydávat procesní rozhodnutí (účastenství osoba zúčastněné na řízení není vázáno na souhlasné rozhodnutí soudu, ale na jejím procesním úkonu – přihlášení se do řízení, usnesení se vydává pouze tehdy, pokud soud takové postavení této osoby nepřipouští). V dalším textu soud označuje tuto osobu svým procesním postavením, aniž by rozlišoval procesní úkony, které učinila původní osoba, od nové osoby.

[8] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, přičemž obsahově odkazoval na důvody uvedené v odůvodnění rozhodnutí.

[9] Zúčastněná osoba nejprve namítla nedostatek aktivní legitimace žalobce k podání žaloby, neboť žalobce neuvedl, která konkrétní procesní práva byla v řízení porušena. K podaným žalobním bodům obsahově odkázala na vypořádání námitek v napadeném správním rozhodnutí a poukázala na to, že z přechodných ustanovení novely zákona o posuzování vlivů nevyplývá nutnost nově posoudit záměr v případě, kdy byl vydán pouze závěr zjišťovacího řízení.

[10] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno (ve vztahu k žalobním bodům), že příslušný orgán státní správy vydal závěr zjišťovacího řízení ze dne 25. 8. 2010 s tím, že záměr nebude posuzován podle zákona o posuzování vlivů a další dokumentace nebude zpracována. Žádost o vydání územního rozhodnutí byla podána dne 3. 12. 2010. Závěrem zjišťovacího řízení se zabývalo ministerstvo životního prostředí, které dospělo k závěru, že postup příslušného správního úřadu byl v souladu se zákonem o posuzování vlivů. Na základě rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2014, čj. 11 A 17/2012-161, stavební úřad v pokračujícím územním řízení vyzval žadatele k doplnění podkladů týkajících se odborných stanovisek k otázkám znečištění ovzduší a hluku, nikoliv podkladů k projednání záměru ve zjišťovacím řízení. Ohledně výpočtu parkovacích míst a koeficientu obrátkovosti je odkázáno na stanovisko ministerstva zdravotnictví ze dne 8. 12. 2015 a je uvedeno, že orgány ochrany veřejného zdraví nemají kompetenci ani odbornou erudici ke stanovování dopravních intenzit, v rámci své kompetence mohou kontrolovat, zda předložené podklady byly zhotoveny na základě platných metodik (např. Metoda prognózy intenzit generované dopravy, což je certifikovaná metoda schválená ministerstvem dopravy, jejímž obsahem je způsob prognózy intenzit dopravy generované objekty s velkými nároky na dopravu). Dále je možné postupovat např. podle technických podmínek TP 225 Prognóza intenzit automobilové dopravy. Pro hlavní město Prahu zajišťuje tuto činnost mj. TSK. Modelování dopravy vychází z vlastní metodiky pro území hlavního města Prahy, která je aktualizovaná na základě zkušeností od roku 1970.

Stanovisko hygienické stanice bylo vydáno dne 9. 12. 2014, dopravně inženýrské podklady zpracovala TSK v červenci 2014 s výhledem do roku 2018, pro hodnocení v rámci akustické studie byly použity aktuální informace. Pro posouzení z hlediska ochrany veřejného zdraví jsou tyto podklady hodnověrné a dostačující. Je uvedeno, že akustická studie vycházela z akustického zatížení, které bylo provedeno na základě dopravně technických podkladů od TSK, a bylo vyhodnoceno pro zatížení před a po zprovoznění záměru v roce 2018 a ve výhledovém horizontu pro naplnění územního plánu hlavního města Prahy, kdy je uvažováno s dostavbou Pankrácké pláně. Byla porovnána akustická situace při užívání stávajícího parkoviště, kde parkují i autobusy, s budoucím provozem záměru – 1 600 pohybů osobních aut a 40 pohybů lehkých nákladních aut za 24 hodin, hodnoty ekvivalentní hladiny akustického tlaku pro denní a noční dobu byly vypočteny v 17 výpočtových bodech u okolní chráněné zástavby a v 5 výpočtových bodech v chráněném venkovním prostoru, výpočet byl proveden jak pro stacionární zdroje hluku, tak pro hluk ze silniční dopravy.

[11] Dále je v odůvodnění uvedeno, že žadatel vymezil obsah žádosti tak, že bude obsahovat obchod a administrativu s malou návštěvností, což nemůže stavební úřad opravovat v územním řízení, kdy dispoziční řešení stavby nejsou závazné, půdorysy se neumísťují, mohou se měnit. Soulad stavebního záměru s OTTP musí být zkoumán v dalším řízení, pokud by v obsahu žádosti došlo ke změně, která by ovlivnila výpočet dopravy v klidu, musí se stavební úřad touto skutečností zabývat.

[12] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[13] Soud se nejprve vyjádří k námitce zúčastněné osoby stran aktivní žalobní legitimace žalobce ve vztahu k přípustnosti podání této žaloby, neboť pokud by jí přisvědčil, pak by již nemělo smysl vypořádávat jednotlivé žalobní body. Soud s názorem zúčastněné osoby nesouhlasí – pokud byl žalobce účastníkem příslušného správního řízení, tak s ním bylo jednáno, o jím podaném odvolání bylo věcně odvolacím úřadem rozhodnuto, pak podle názoru soud má právo bránit se takovému rozhodnutí cestou soudního přezkumu, a to jako účastník podle ust. § 65 odst. 1 s.ř.s., neboť jeho právní sféra byla takovým pravomocným rozhodnutím zasažena a on tak má právo proti tomuto zásahu brojit. Skutečnost, jaké argumenty (žalobní body) pak v žalobě uvede, podle názoru soudu nesouvisí s obecnou žalobní legitimací žaloby, ale s konkrétním posouzením důvodnosti takto uplatněných žalobních bodů. Jinými slovy řečeno – ačkoliv soud může dospět k závěru, že žalobce neuvádí takové (žádné) žalobní body, jimiž by tvrdil porušení svých subjektivních veřejných práv, přesto z tohoto důvodu nelze konstruovat nepřípustnost žaloby ve smyslu procesních podmínek, a tu tak odmítnout, neboť tím soud nehodnotí postavení žalobce ve správním řízení, ale kvalitu jím vznesených žalobních bodů. Takové hodnocení podle názoru soudu lze učinit pouze v meritorním rozhodnutí. Proto soud žalobu žalobce věcně projednal.

[14] Dále rovněž k obecněji formulovanému názoru zúčastněné osoby týkající se nedotčení veřejných subjektivních práv žalobce týkající se počtu parkovacích míst a koeficientu obrátkovosti soud uvádí, že podle jeho názoru tyto důvody nesouhlasu žalobce jako spolek vznášet může ve vztahu k tvrzení, že nebyla dodržena obecná pravidla při jejich přijetí a přezkoumání jako podkladů pro rozhodnutí. Žalobce jako spolek opírá své účastenství o ust. § 70 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., kde nejsou stanovena žádná omezení týkající se rozsahu uplatňování práv. Na druhou stranu je pravda, že správní soudnictví poskytuje zásadně ochranu veřejným subjektivním právům, nikoli obecné zákonnosti vydaných rozhodnutí. Pokud ale zákon dává žalobci jako spolku neomezené právo účastníka v řízení, podle názoru soudu žalobce může zpochybňovat podklady pro vydání napadeného rozhodnutí v tom smyslu, že podklady nebyly shromážděny v souladu s právem či že z nich učiněné závěry nebyly řádně učiněny. Nelze tak obecně omezovat toto účastenské právo v tom, že určité otázky a podklady byly těmto spolkům zapovězeny při obraně proti rozhodnutí. Je tak podle názoru soudu nutné k těmto žalobním bodům přistoupit v tom směru, že je možné přezkoumání závěrů, z nichž správní úřady při vydání rozhodnutí vycházely. Tyto spolky však nemohou uplatňovat ta subjektivní práva, která přísluší jiné osobě (např. sousedovi stavby z hlediska možného diskomfortu při užívání jeho již stojící stavby), mohou však obecně namítat, že podklady a závěry správních úřadů nejsou z hlediska práva řádně přijaty (tedy namítat, že nebyly splněny obecné stavební předpisy pro umísťování staveb z hlediska možného ovlivnění již stojících staveb). Soud je toho názoru, že v podané žalobě žalobce nevznáší žádné námitky, které by byly spjaty s veřejným subjektivním právem někoho jiného, ale obecně namítá nedodržení právem předepsaného postupu. Takové žalobní body podle názoru soudu přípustné u žalobce jsou. Argumentace zúčastněné osoby, že by soud měl zkoumat zájmy spolku při hodnocení takto vymezených žalobních bodů, soud odmítá – žalobce má zákonem přiznané postavení účastníka řízení a proto má právo na to, aby jeho důvody nesouhlasu s vydaným rozhodnutím byly přezkoumány jak v odvolacím správním řízení, tak i v soudním řízení správním.

[15] Ke konstataci toho, že žalobce uváděl, že ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí nebylo rozhodnuto o vypořádání jeho námitek, k čemuž se vyjadřoval žalovaný ve svém vyjádření, soud uvádí, že podle jeho názoru se nejedná o žalobní bod (ani tak výslovně není označen), ale pouze o konstatování postupu v řízení.

[16] Nejprve k prvnímu obecnějšímu žalobnímu bodu týkajícímu se postupu podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Tento zákon rozlišuje různé situace v procesu posouzení určitého záměru – jedním z nich bylo ukončení zjišťovacího řízení podle ust. § 7 zákona o posuzování vlivů ve znění účinném do 31. 3. 2015, k čemuž došlo i v tomto případě. Novela zákona o posuzování vlivů účinná od 1. 4. 2015 stanovila další postup ve svém čl. II. odst. 1 pouze tam, kde bylo vydáno stanovisko podle ust. § 10 zákona o posuzování vlivů ve znění účinném do 31. 3. 2015, což není tento případ. Nelze se tak domáhat tohoto ustanovení novely zákona o posuzování vlivů, neboť na posuzovaný případ se toto ustanovení nevztahovalo. Proto soud tento žalobní bod nemá za důvodný. Pokud žalobce poukazoval, že od skončení zjišťovacího řízení do doby vydání rozhodnutí uplynula delší doba, pak tato skutečnost není právem nikde hodnocena a nemůže mít vliv na závěr zjišťovacího řízení a možnost jej využít jako podkladu pro správní rozhodnutí.

[17] K žalobnímu bodu týkajícímu se určení koeficientu obrátkovosti soud uvádí, že žalobce v žalobě neuvádí jedinou skutečnost, která by zpochybňovala postup, který TSK zvolil a podle něhož byl koeficient stanoven. Tento koeficient vždy bude reflexí určitého odhadu, neboť odhaduje do budoucna jevy, které se vší pravděpodobností mohou nějakou činností (zde umístěním stavby) nastat. Právní předpisy nestanoví žádné konkrétní postupy, jak v tomto směru postupovat, proto pokud TSK zvolilo určitý postup, který pracuje i s určitými odhady či daty, která není možné vždy jednoznačně ověřit, jedná se o postup zákonem předvídaný. Z obsahu spisu, ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí, stejně jako vyjádření ministerstva zdravotnictví, které v odvolacím řízení konkrétně reagovalo na odvolací argumenty žalobce, neplyne, že by postup při stanovení tohoto koeficientu byl náhodný či svévolný. V podrobnostech soud odkazuje na konkrétní posouzení ministerstva zdravotnictví, které převzal do odůvodnění napadeného rozhodnutí i žalovaný, kde jsou jednotlivě rozebrány jednotlivé postupy a hodnoty, z nichž TSK vycházelo. Žalobce v žalobě neuvádí žádnou konkrétní polemiku s takovým vysvětlením, namítá pouze, že TSK nezveřejnilo metodiku, ale pouze balík programového vybavení, který je závislý na validitě vstupních dat. Podle názoru soudu takový postup není v rozporu s žádnou právní povinností týkající se umísťování staveb – jak bylo shora uvedeno, pokud zákon stanoví možnosti rozhodnutí pro určitý správní úřad, aniž by stanovil konkrétní postup, jak posuzovat podklady pro takové rozhodnutí, má správní úřad (a tím v této konkrétní věci i TSK) určitou volnost, jak určitá zjištění provést. Pokud je tomu tak, jak popisuje žalobce v žalobě (tedy že do databáze v TSK jsou postupně ukládány obrátkovosti záměrů, pro které TSK zpracovával dopravní podklady), pak se nejedná o žádný svévolný postup, ale o logickou operaci, kdy se z objemu dat vyberou ta, která pro daný záměr mohou být relevantní. Skutečnost, že pracovník TSK provede vlastní úvahu, který koeficient použít, je tak logickým postupem a nijak neoslabuje okolnost, že se porovnávají a posuzují situace, které vycházejí z historických zkušeností a jsou srovnatelné. Podle názoru soudu tak tento postup, který žalobce v žalobě přímo napadl, není v rozporu s žádným právním předpisem, v rámci rozhodování jej umožňuje zákon, a proto žalobní bod nepovažuje za důvodný.

[18] V dalším žalobním bodě, kde žalobce napadal výpočet parkovacích míst, soud uvádí, že i z žalobního bodu plyne, že byl použit výpočet, který umožňuje příslušná právní norma (konkrétně vyhláška hlavního města Prahy – OTHP), proto už z tohoto důvodu se o žádnou nezákonnost nemůže jednat. Pokud byly použity jako prostory banka, pojišťovna či administrativní prostory, pak se jedná o prostory, které se v okolí běžně vyskytují, a není tak důvod, proč by tomu nemělo být i v případě tohoto záměru. Soud dále uvádí, že počet parkovacích míst v tomto správním řízení se ještě konkrétně nestanoví, to je až věcí dalších správních povolení a souhlasů, kdy se vychází již z konkrétně projektované stavby. V okamžiku umístění stavby se tak jedná pouze o kvalifikovaný odhad, který musí splňovat podmínky OTHP, což v daném případě splňoval, o čemž svědčí i kladné vyjádření nadřízených správních úřadů shromážděných v odvolacím řízení.

[19] V posledním žalobním bodě žalobce velmi obecně uváděl, že záměr je umísťován do nadlimitně zatíženého území. To však samo o sobě neznamená, že by i v tomto území nemohla být umístěna žádná stavba, takový závěr ani zákon, ani soudní judikatura nikdy nepřijala. V tomto konkrétním případě je z odůvodnění rozhodnutí

zjevné, že správní úřady skutečnou situaci v území posuzovaly (tedy i skutečnost, o jaké území se jedná), konkrétně uvedly, proč umístění této stavby nedojde k zatížení již neúměrnému (stejně jako dotčené orgány státní správy a jejich vyjádření či souhlasy), přičemž žalobce v žalobě neuvádí žádnou konkrétní skutečnost, proč by tato úvaha neměla být důvodná.

[20] Pro úplnost pak soud uvádí, že nevypovídá žalobní body, které žalobce uplatnil svým pozdějším podáním, neboť se tak stalo po uplynutí zákonné lhůty pro podání žaloby a tím i vymezení předmětu sporu ve správním soudnictví.

[21] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[22] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[23] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s.ř.s., neboť soud této osobě žádnou povinnost neukládal, proto jí náklady řízení nemohly vzniknout.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 27. srpna 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu